

har Ret til, vilde indblande sig i St. Thomas' Skatteforhold. Vi have ønsket en Udtalelse om, en Sikkerhed for, at Grundværdien, særlig Grundværdistigningen, gennem en Grundværdistigningsafgift kom til at erstatte Toldafgiften, naar disse Øer blive Frihavn. Den højtærede Finansminister har lovet at yde sit Bidrag dertil, saa meget som han kan. Han har altsaa anerkendt Berettigelsen deraf. Dermed have vi opnaaet, hvad vi ønskede, og jeg skal paa Partiets Vegne tillade mig at tage Ændringsforslagene Nr. 5 og 6 tilbage.

Formanden: Ændringsforslagene Nr. 5 og 6 ere tagne tilbage. Ønsker nogen at optage dem? (Ophold). Da det ikke er Tilfældet, ere de bortfaldne. Jeg forstaar den ærede Ordfører for Forslagsstillerne saaledes, at tilbage blive Ændringsforslagene Nr. 1 og 3.

Ivar Berendsen: Fuldstændig rigtigt, Hr. Formand. Med Hensyn til Ændringsforslag Nr. 1, der angaar Reservefondens Overgivelse til Udløseren, til Statskassen eller Havneraadet, naar Koncessionen udløber, enten det nu bliver efter 60, 80, 90 eller 99 Aar, maatte det selvfølgelig gøre mig noget usikker, at Berettigelsen eller Betydningen af dette Ændringsforslag blev bestridt fra alle Sider af dem, der deltog i Debatten om dette Spørgsmaal. Det ærede Medlem fra Slagelse (Holger Neergaard) betragtede det væsentligt som overflødig, den ærede Ordfører (Birch) som enten overflødig eller uberettiget, det ærede Medlem for Københavns 6te Valgkreds (Hammerich) havde en noget lignende Anskuelse, og den højtærede Finansminister, som for øvrigt ikke gik ind paa en Realitetsdebat om selve Spørgsmaalet, erklærede Kravet for uberettiget. Det var mig ganske vist paafaldende, at samtlige de Herrer havde samme Forudsætninger som jeg — naar de skildrede, hvad Reservefonden betød, og hvad den skulde bruges til, stod jeg hver Gang lige paa Nippet til at sige: Ja, men det ere vi jo ganske enige om —, men at vore Følgeslutninger vare saa helt forskellige, med andre Ord, det maatte se ud, som om jeg ikke havde Evnen til logisk at drage Slutningen af mine egne Forudsætninger. Jeg henvendte mig saa mellem anden og tredie Behandling til en videnskabelig Autoritet paa Finansvæsenets Omraade, gjorde vedkommende opmærksom paa, at her var en Tvist, men bad ham om ikke at svare straks, men tage Tid til at overveje Spørgsmaalet.

Efter et Døgns Forløb sagde han til mig omtrent ordret følgende: „De har ikke alene Ret, men det er, saa vidt jeg kan se, saaledes, at De end ikke tillægger det Forslag, De selv har stillet, saa megen Betydning, som det i Virkeligheden har. Jeg har ved en videnskabelig Opstilling og Beregning fundet ud og kan sige, at dersom Reservefonden ikke overlades til Statskassen og Havneraadet, saa vil dette ved Kursen betyde, at Statskassen kommer til at betale 2, maaske 3 Gange for denne Reservefond, for det første derved, at et Selskab, som er forsvarligt ledet, faar sin Kurs hævet alene derved, at der er forsvarlige Henlæggelser til Reservefonden, dernæst, naar Udløsningstiden nærmer sig, vil dette, at det vides, at Reservefonden ikke skal afleveres, paa ny bevirke Kursens Stigning i Forhold til selve Reservefondens Beløb, og endelig vil denne almindelige Stigning for tredie Gang bevirke en Stigning, som Statskassen kommer til at betale, gennem Børsspileværdien.“ Dette tredie skal jeg ikke udtale mig om, da jeg ikke ved det. De første to Ting forekomme mig imidlertid saa indlysende og rigtige nu, da denne videnskabelige Autoritet har sagt mig det, at mit Ændringsforslag, som var stillet kun efter Konferencen med Partiet, hvorfor jeg ogsaa fandt det rigtigt at henvende mig til en Autoritet desangaaende, forekommer mig at være saa rigtigt og nødvendigt, at det opretholdes og fastholdes til Afstemning.

Hvad angaar Ændringsforslag Nr. 3 om en Overskudsandel, vil jeg sige, at her har det radikale Parti — sin Vane tro, at vi under hele Behandlingen af denne Sag imødekom, hvad vi mene, der er fremkommet af berettigede Realiteter under Forhandlingerne — indsat en ny Bestemmelse. Det kan ikke nægtes, at der er noget i det, som det ærede Medlem fra Slagelse (Holger Neergaard) sagde, at naar Koncessionshaverne skulle betale $33\frac{1}{3}$ pCt. af Bolværksafgiften i 10 Aar ind i Havnekassen, saa ser det lidt glubsk ud, at de samtidig og desuden skulle afgive en Andel af deres Udbytte. Vi have da taget det Hensyn dertil, at vi have tilføjet i Ændringsforslaget, at saa længe Konsortiet afgiver $33\frac{1}{3}$ pCt. af Bolværkspengene til Kolonialkassen, skal der ikke indbetales mere af Udbyttet end det, der overstiger $33\frac{1}{3}$ pCt. af Bolværkspengene. Derefter foreligger nøgent og bart og klart det Spørgsmaal: Kan den danske Rigsdag bortgive Formueværdier — og saadanne ere jo Koncessionerne — gratis til en lille